

[Svend Heiselberg]

Som sagt finder Venstre, at forslaget betyder et fremskridt i forhold til borgernes retsfølelse, og vi vil gå positivt ind i udvalgsarbejdet.

Pernille Frahm (SF):

Lad mig allerførst sige, at det var en epokegørende dom, der faldt i Højesteret, da man frikendte den HIV-smittede person, der dyrkede usikker sex.

En af de ting, dommen førte til, var den diskussion, vi nu ser resultatet af. En anden ting var, at en lang række jurister og læger håbede, at Folketingets politikere ville tænke sig grundigt og længe om, inden man eventuelt gav sig til at lovgive, men dette håb er jo desværre blevet gjort til skamme med det forslag, vi har liggende foran os.

Det, man gør nu, er at prøve at kriminalisere en handling, som ingen lov kan forhindre. Ingen lov i denne verden kunne have forhindret det, der er sket, for der er vel ingen, der tror, at den person, der blev frikendt i Højesteret, ville have undladt at dyrke usikker sex med 23 kvinder, heraf nogle mindreårige, fordi loven eventuelt havde forbudt det. Fakta var jo, at alle troede, det var forbudt, og alle troede, han ville blive dømt, så risikoen for at blive dømt var altså ikke noget, der afholdt personen fra at handle, som han gjorde. Den gjorde ikke indtryk på ham.

Jeg forstår ikke, hvorfor Venstres ordfører, hr. Svend Heiselberg, kan tro, at det vil få en præventiv virkning, at vi nu indfører en lov, som folk rent faktisk troede allerede eksisterede. Jeg er fuldstændig enig i, at det, der er sket, er umoralsk, forkasteligt og forargeligt, men moral og lov er nu engang ikke nødvendigvis samme sag.

Problemet er, at ingen af os kender prisen for at kriminalisere denne handling. Jeg vil gerne høre, om Venstres ordfører er enig i det, som fru Birthe Rønn Hornbech udtaler i Ekstra Bladet den 29. april. Hun rejser en række spørgsmål og siger:

»Det rejser igen spørgsmålet om registrering. Det rejser spørgsmålet om frivillighed og anonymitet. Det rejser spørgsmålet om hele tilliden til sundhedsvæsenet. Det rejser spørgsmålet om, hvorvidt færre vil søge læge.«

Og i øvrigt fortsætter rækken af spørgsmål.

Jeg vil gerne høre, om hr. Svend Heiselberg er enig i, at disse spørgsmål ikke kan løses med

det foreliggende lovforslag, og at det er en problemstilling, vi i hvert fald skal kulegrave, inden vi er færdige med den behandling, vi skal i gang med.

I 1988 ophævede et enigt Folketing – i øvrigt efter forslag fra SF – loven om kønssygdomme. Selv om loven dengang ikke handlede om AIDS eller HIV, som det ganske rigtigt er nævnt i bemærkningerne til det foreliggende lovforslag, blev debatten netop rejst på grund af AIDS-problemet, og det var netop et forsøg på at styrke kampen mod udbredelse af denne smitte, der førte til beslutningen. Vi kender ikke konsekvenserne af at omgøre denne beslutning nu, men da forslaget om ophævelse af lov om kønssygdomme var til første behandling, sagde den nuværende sundhedsminister, som dengang var ordfører for Socialdemokratiet, følgende:

»Tværtimod mener jeg, at man meget godt kunne tænke sig, at kønssygdomsloven i virkeligheden har virket blokerende for, at nogle, der mente sig smittet, har søgt undersøgelse og behandling på et tidligt tidspunkt. Loven er – sådan som den er udformet – lidt udtryk for en løftet, moralsk pegefinger. Jeg tror, der er mange, der på grund af bl.a. denne lovgivning og den tvang, der er knyttet til denne lovgivning, dukker sig lidt for at møde op til undersøgelse og behandling for en kønssygdom.«

Jeg vil gerne høre, om det stadig er udtryk for ministerens og Socialdemokratiets opfattelse.

Så vil jeg også gerne gøre opmærksom på, at når fru Pia Christmas-Møller troede, man i den aktuelle sag kunne dømme folk efter straffelovens paragraffer, var der et mindretal, der i betænkningen over forslaget om ophævelse af kønssygdomsloven delte fru Pia Christmas-Møllers syn.

Det forebyggende arbejde, som faktisk har været temmelig succesfuldt herhjemme, når det gælder om at standse smittespredning af HIV og AIDS, har bygget på information og på tillid til, at anonymiteten blev bevaret og tillige på ansvarliggørelse af begge parter, og det skal være udgangspunktet for min sidste indvending mod lovforslaget. Der skal to til en vals, som man siger, og midt i al den snak, der har været, har man fuldstændig overset den lille detalje, at der er en anden part. Jeg frygter, at vi med det foreliggende lovforslag risikerer at give en falsk tryghed til denne anden part.